

чето тѣсто, толкова то по-голѣто ставало въ нейнитѣ ржце, докато най-после изпълнило цѣлитѣ нощви.

Жената погледнала тѣстото очудено, досвидѣло ѝ се отъ цѣлото тѣсто да опече обещаната питка за гладнитѣ

пжтници, и си казала: много е, не бива да бжда толкова щедра къмъ тѣхъ. Не бива отъ толкова много тѣсто да имъ опека питка.

Откжснала едно малко кжсче отъ тѣстото и пакъ почнала да го мѣси. Но, о, чудо! Кжсчето тѣсто отново пакъ почнало да става по-голѣмо и по-голѣмо. Отново пакъ изпълнило нощвитѣ. Досвидѣло се на жената и отъ това тѣсто да опече питката за непознатитѣ пжтници и да ги нахрани. Посвидѣло ѝ се, да даде такава милостиня.

— Не! — казала тя на пжтницитѣ. — Вървете си по своя пжть! Не ще ви опека питка. Не ще ви нахраня. Вие сами виждате, каква голѣма стана питката, която бѣхъ ви обещала. Такава щедра милостиня не мога да направя. Вървете си!

Исусъ станалъ, усмихналъ се добродушно и си тръгналъ, безъ да каже нито дума. Станалъ и апостолъ Петъръ, обърналъ се къмъ скжперницата и казалъ:

— Затуй, че ти си съ такава лошо сърдце и, загдето не желашъ да отдѣлишъ поне мѣничко отъ онова, което имашъ, за да нахранишъ гладнитѣ... стани веднага на